

Ἐν τῆς Καστέλλας τὴν ἐνδοξὴν εὐχὴν
περπατώντας ἡ Δόξα μονάχη
πεισοῦβει καμπόσα χοροῦρα
καὶ μὲ στόμ' ἀνοικτὸ σταματᾷ,
καὶ τριγύρω στρατοῦ παλλημάροια
μὲ τὴν λόγγην ἐφ' ὄπλου κυτᾷ.

Τῆς Καστέλλας μανθίζον οἱ βράχοι
κ' ὄλοι λέν πῶς ἐπίκειται μάχη.
Ἀπηχθεῖς ἀκούει παιάνων,
τοὺς βιαιούς παλμούς της κρατεῖ,
μὲ σαλιγγῶν βοὴν καὶ τυμπάνων
κατακοῦν τὴν Καστέλλα στρατοῖ.

Ἐν τῆς Καστέλλας τὴν ἐνδοξὴν εὐχὴν
περπατώντας ἡ Δόξα μονάχη
ζήτω ζήτω τὸ Σύνταγμα λέει,
ποῦ καθένα Ρωμηό κροπολεῖ,
καὶ παράγει τὰ σύγχρονα κλέη
καὶ τωόντους πολέμους τελεῖ.

Τροποιοῦχος ἡμέρα χαράζει,
ζήτω ζήτω τὸ Σύνταγμα κράζει,
ποῦ λαοὺς καὶ Βουλὰς θὰ γλυτώσῃ
μ' ἐκλογῆς προσεχθοῦς θερασμῶν,
ζήτ' ὁ Κόντες, ὁ Πάλλης, καὶ τόσοι
ἰνοσαλεῖοι φρονεοὶ τῶν θεσμῶν.

Ἐν τῆς Καστέλλας τὴν ἐνδοξὴν εὐχὴν
περπατώντας ἡ Δόξα μονάχη
πρὸς τοὺς ἔξω καὶ μέσα κηρύττει
μὲ Στεντόρῳν μωρίας κραναγᾶς
πῶς πιαστῆκαν ἡ Μάνη κ' ἡ Κρήνη
κ' ἐμυρῶν τειλοῦμεν σφαγᾶς.

Ἐν τῆς κλεινῆς Ρωμηοσύνης τὴν εὐχὴν
περπατώντας ἡ Δόξα μονάχη
τῶν Κουλούμιαν ἀκούει νισαόλια
καὶ στεφάν' σὴν κόμη φορεῖ,
καμωμένο μὲ ἄγα μαροῦλια,
ποῦ μεκρηθῶν τὰ φῆκαν χοροῖ.

Ἐν τῆς κλεινῆς Ρωμηοσύνης τὴν εὐχὴν
περπατώντας ἡ Δόξα μονάχη;
ὄ'να κ' ἔλλο ταλαίπορον θῆμα
μὲ κεφάλι σιμόνει σινυρῶ,
κ' ἐφωρῶναι τοῦ Πλατοῦσσα τὸ ρῆμα
τὸ θαρραῖε γὰρ κητίος κ' ἀτιό;

Τοῦ Φασουλή κρυφῆ ἰστον Βασιλῆα γραφῆ.

Ἐάλματα τὴν πένα βάφο
τῶν πολέμων θαυμαστικῆς,
κ' ἀπὸ τὴν Καστέλλα γραφῶ,
Τρίτη τῆς Σαρακοστής.

Ὅταν εἰδῆς ἰδῶ πέρα,
δὲν δ' ἀνοήσης, Βασιλῆα,
μόνο βρόντους σὶν ἀέρα
καὶ πολεμικὴ λαλιά.

Οἱ θεομοὶ μας πᾶνε πρῶμα
καὶ κινεῖς δὲν τοὺς νοθεύει,
τὸ Πλατοῦσαιον τὸ ρῆμα
κἀὲν τόσο κ' ἀληθεύει.

Τὰ παλῶν μουντζῶνα χρόνια
σὸν κυττάζω τὰ καινούρια ..
τότε ζῶλα καὶ καθόρημα,
τώρα πάλαι καὶ κομπουζῆμα.

Νέα πρόδος ἐφάνη,
κ' ἴδω λέω μὲ τὸν μόν
τί νὰ λένε κ' οἱ Ρουμάνοι
καὶ τὰ τέρατα τοῦ Κρούμου.

Χαρᾶς νέας καρδιοκτύπι,
κ' ἴδαν Ἐλθῆς ἔδω πέρα
θὰ ξεχάσης κάθε λύπη
τοῦ νεκροῦ σου τοῦ πατέρα.

Ὅταν, Βασιλῆα, θ' ἀκούσης
Συνταγματικὰς συγκροτήσεις,
τόσο πάλι θὰ χαρῆς,
ποῦ δὲν θὰ πενηθορῆς.

Βλέπω γύρω στρατιάς καὶ πολεμιστὰς ἐφήρεϊς
καὶ φωνάζω σὸν φρενήρης :
"Ὅλα τὰ συμβάντα τότε κ' ἴδω γίνονται προσφάτως
φαντασθῆτε νὰ συμβαίνουν σ' ἔβδωμήντα χρόνων κράτος.

Μὴ κανένας τοῦ βασικήν
τὰ θανμάσια προσόντα ...
φαντασθῆτε τί θὰ κάνῃ
δὴν θὰ γεπῇ κ' ἄδρόντα.

Κι' ἴσως τῶν θεσμῶν τὰς δόσεις δὲν ἔμνει τὰς τομηρὰς
τὰ μαλαία του καὶ μὰ λύρα,
πλὴν κ' ὁ Ρίτσος μὲ τὸν Ἄδρα
συνδυάζονται μὸς λένε στὸν νομόν τῆς Λιμηρᾶς.

Τι χαρὰ ποῦ πῆρα πάλι μὲ τὸ κράτος τῆς ἐκτίλειας ...
θέλω καὶ στὸν Ἐδουάρδο νὰ τὰ γράνω τῆς Ἀγγλίας,
ποῦ μὲς δείχνει τώρα τώρα μὰ συμπάθεια μεγάλη,
κ' ἴσως Ἐλθῇ σὸν Ἀγῶνας τῶν κλεινῶν κ' ἴδῃ τὰ κάλλη.

Ἐξω γὰρ πολὺ μὴ μείνης,
ἔλα στὰς Ἀθήνας ἔνθους,
ἔδω γέηγορα θὰ γιγῆς
ἐπιλήσιμων κάθε πένθους.

Ὅθερα φανάζω κ' ἔλελε !
τί κράτος ! .. περιβόλι ...
σὲ περιμένουν, Βασιλεῦ,
ἀνυπομῶνας ἴλοι.

Πυρρίφλεκτος τοῦ Μωυσῆ σὲ περιμένῃ βάνος ...
ἔρρει τὰ κῆλα, Βασιλεῦ, ἀπέσοσα τὸ κράτος,
πανόντι ἔσθωδες, Βασιλεῦ, στὴν πλάσιν τὴν φαιδράν,
καὶ πάντες ἀπορῶμες τί γοῆ καὶ πρέπει δρᾶν.

Σὲ καρτερεῖ κ' ὁ Φασουλῆς, τοῦ Θρόνου σου θεράπων,
ποῦ περιφέρεται φαιδρὸς σὲ μνήματα προπλάπων.

Φ. — Τίποτα ποῦ λὲς τοῦ Βασιλῆα τοῦ γράφω κατὰ γράμμα
καὶ σ' ἄλλους μ' ἔφερε καιροῦς τὸ τῆς Καστίλλας δρᾶμα.

Ὁ παλαιὸς Θρασύβουλος, βρᾶ κουρικοκεφαλῆν,
μὴ στέργων σὸν ἐλεύθερος δεσμὸν νὰ φέρῃ δούλου,
ἐκεῖ μὲ τοὺς τριάνοντα τυράντους συνεπέλιπῃ,
ὁ δὲ Καλλίας ἐσπευσε κατὰ τοῦ Θρασύβουλου.
Π. — Μὰ ποῖος Καλλίας ; ὁ γαμπρὸς τοῦ Κώστα τοῦ Τονιά
ποῦ σὸν καὶ σένα ὄρχεται μασκὴ τὸ Κασναβῆλι ;
Φ. — Ὅχι, μωρὸ Ἰωντόβολο καὶ πρῶτ' στὸς κηφήνας ...
ἔνας ἐκ τῶν τριάνοντα τυράντων τῆς Ἀθήνας.
Αὐτὸς λοιπὸν ὁ τράσανος ἐκεῖ κατενικήθη
καὶ τώρα τρέξε σὲ νεκρῶν μνημόσυνα συνήθη.

Νέα θλίψεως ῥίμα
'στοῦ Τρικοῦπτη τὸ μανθῆμα.

Φ. — Ποῦν' ἐκείνος, ποῦ μεγάλος ἀνευρέτο τρανά,
ποῦ τὰ φύλλα τῆς ἑλθᾶς του σκορπιστήκαν στὸν ἄερα,
ποῦ δὲν ἔσκυβε ποτέ του στὴν Κορώνια ταπεινά,
πλὴν καὶ σκούφα Φορβετιέρου δὲν φοροῦσε γὰρ φοβέρα ;

Ποῦν' ἐκείνος, ποῦ πολίτας
ἱσοφάτωνε χρηστοῦς,
κ' ἀπιστοῦμονε Θεορίτας
κ' Ἰπερβόλους ἀρεστοῦς ;

Ποῦν' ἐκείνος, ποῦ νομιζῶ πῶς καὶ τώρα τὴν ἑλθᾶ
τὴν ἄρῶνε γὰρ σημάια καὶ Λαοῦ καὶ Βασιλῆα ;
Ποῦν' ἐκείνος, ἴπου τώρα καὶ Λαὸς καὶ Στέμ' ἀντάμα
τὸν ἀναξήτουν μὲ κλάμμα ;

Ποῦν' ἐκείνος, ποῦν' ἐκείνος, ἴπου ζῆ μὲς' στὸς νεκροῦς,
ποῦν' περήφανο πλατῆνι θάμνους ἴσκηονε μικροῦς ;
Ποῦν' ἐκείνος ὁ μεγάλος, ποῦ τὸν ἴμισαν μεγάλου,
καὶ ἔσφυῆρας' στὰ ἔξνα δίχως βογγητὸ νὰ βγάλλῃ ;

Ποῦν' ἐκείνος, ποῦ θαρροῦσε πῶς καὶ σὺλᾶβων ἀλυσίδες
θὰ τῆς ἔβλεπε σπαυμέναις,
κ' ἔδω πρῶσιναις ἑλλίδες
κατὰ γῆς ξεφυλλισμέναις ;

Ποῦν' ἐκείνος, ποῦ τοῦ πλήθους δὲν τὸν ἔσκαζε τὸ κύμα
ποῦν' ἐκείνος, ποῦ μὲ ῥόδα τοῦ σπολιζοῦνε τὸ μνημῆμα ;
Ποῦν' ἐκείνος, ποῦ φαρμάκῃ τὸν ἐπίουσαν πολλὰ,
κ' ἴσο φεύγουνε τὰ χρόνια τόσο στέμει τῆ' ὑψηλὰ ;

Μὲς' στὸ βόγγο τῆς παιρίδος καὶ στὴν τῶση τῆς δροφάνια,
ποῦ κυττῆς τοῦς Ἀρλεκίνους νὰ φορῶνται στερφάνια,
ἐλευθέρων κ' ἀλευτρίων ἀντιχεῖ φωνὴ καὶ θρηῶνος :
ποῦν' ἐκείνος, ποῦν' ἐκείνος ;

Τῶν ἀνδρῶν τῶν ἑπερῶων ἴπου κ' ἄν ἀνοίξῃ μνημῆμα
τῶν γὰρ βρωμὸ πολλοῦ,
κ' ἄν βουβῶ γὰρ πάντα μένη, μὰ θαρρεῖς πῶς εἶναι βῆμα,
ποῦ πολλὰ τρανολαλεῖ.

Π. — Κλάψε τοῦ λαοῦ τὴν τύχη καὶ τὸ ροικιδ τοῦ γένους,
ποῦ τοὺς Ἰωντανούς ἀρίτει καὶ Ἰητεῖ τοὺς πεθαμένους.